

en stærk Agitation i Gang for at lave et eller maaske to store gensidige Selskaber til at bære Byrden ved denne Lov, og nu foreslaar oven i Købet det ærede Medlem her, at noget lignende skal finde Sted for Landbrugets Vedkommende. Her angiver Loven oven i Købet Rammerne, saa jeg synes; det i Virkeligheden blot er en Omvej, man skaber her. Man siger, at naar man skal løse Opgaven, maa det gøres i Fællesskab, vi kunne ikke lade den løse af Enkeltmand, men det der, forekommer det mig, at lave — undskyld Udtrykket — alt for mange Hokuspokus. Jeg synes ikke, at det er nødvendigt at indrette de mange forskellige Kategorier, inden for hvilke den og den skal være. Vilde det ikke være langt naturligere at sige, at Folk, der uden egen Skyld komme til Skade ved Udførelsen af deres Arbejde eller ved Ulykkestilfælde, og som ikke ere saaledes stillede, at de efter at have tabt en større eller mindre Del af deres Arbejdsevne kunne ernære sig selv, bør Samfundet tage sig af uden at stemple dem som mindre hæderlige Medborgere? Men i saa Tilfælde bør man ikke gaa den Vej, som det ærede Medlem for Præstø (F. Bojsen) og hans Meningsfæller ville gaa, nemlig til en Udvidelse af Alderdomsforsørgelsesloven, hvor man skal skønne smaa-lig om, hvor meget eller hvor lidt vedkommende skal have, om end man ganske vist ogsaa paa denne Maade kan fastsætte baade Minimal- og Maksimalbeløb, som de vedkommende skulle have, alt efter den Grad, i hvilken deres Arbejdsevne er bleven forringet ved Ulykkestilfældet. Jeg tror, at det slet ikke er nogen uoverkommelig Opgave. Imidlertid vil jeg haabe, at de Udtalelser, der kom fra det ærede Medlem for Ringkøbing, og hvori jeg syntes at skimte, at han mente, at man ikke kunde komme længere ad denne Vej, ikke skulde forstaaes saaledes, at det Parti, for hvilket han fører Ordet, og som jeg for saa vidt har været glad ved at arbejde sammen med for at faa Loven af 7de Januar vedtaget, skulde mene, at der ikke er paa-trængende Nødvendighed for at løse Spørgsmaalet om en Forsørgelse eller Forsikring for Landarbejderne og overhovedet for de Arbejdere, som ikke ere komne med under Loven af 7de Januar. Det er nemlig ganske sikkert, at medens der kan rejses mange Tvivl, og medens det i det hele kan være meget vanskeligt at forklare Folk, hvorfor de ikke ere forsikrede, naar de udføre dette eller hint Arbejde, have navnlig Landarbejderne meget ondt ved at forstaa,

at det er rigtigt, at der ikke ydes dem Erstatning, naar de komme til Skade lige saa vel som Industriens Arbejdere. Og det er ganske naturligt.

Jeg skal særlig af Hensyn til den fremrykkede Tid ikke komme ind paa Detaillerne af Forslaget. Jeg gaar ud fra, at det vil blive henvist til et Udvalg, og for mig har det i alt Fald været et Lyspunkt, at den ærede Indenrigsminister ikke fandt, at dette Forslag var saa galt som Grundlag. Overhovedet fik jeg det Indtryk af den ærede Ministers Udtalelse, at Regeringen for sit Vedkommende er stemt for at gaa med, og hvis det er Tilfældet, er det jo muligt, at der til Trods for de mange Betænkeligheder, man har over for Forslaget, og de mange forskellige Forslag, der have været fremme, alligevel kan komme noget ud af denne Sag, hvad jeg fra mit Synspunkt kun kan hilse med Glæde. Det er aldeles afgjort, at netop de Folk, der nu staa uden for Loven af 7de Januar, ere i økonomisk Henseende ingenlunde bedre stillede end de, der ere inden for den. Som Følge deraf tror jeg, at det er nødvendigt, at vi saa snart som muligt faa en Ordning, hvorved disse Mennesker kunne blive støttede, naar de komme til Skade under Udførelsen af deres Arbejde. — Med disse Bemærkninger skal ogsaa jeg anbefale dette Forslag til velvillig behandling i Fremtiden. Jeg haaber, at det ikke skal vare for længe, før der kommer et Resultat af Arbejdet.

F. Bojsen: Efter den Erklæring, der er kommen fra det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen), hvorved han jo tog saa bestemt Afstand fra det foreliggende Lovforslag, maa denne Diskussion have forholdsris ringe Interesse, idet man paa Forhaand kan gaa ud fra, at den ikke vil føre til noget Resultat paa det foreliggende Grundlag. Jeg skal derfor kun gøre ganske faa Bemærkninger. Først vil jeg gøre den ærede Forslagsstiller opmærksom paa, at det er jo meget naturligt, at en Forslagsstiller, Faderen til et betydeligt Arbejde, som har interesseret ham, stiller dette Arbejde i et meget gunstigt Lys — ingen fortænker en Fader i, at han har Kærlighed til sit Barn — men den ærede Forslagsstiller gaar videre end naturligt er i sin Faderglæde, naar han lader forstaa, at de, som gøre Indvendinger imod hans Forslag, derved tilkendegive, at de have mindre Tilbøjelighed end han til at faa en Sag som denne fremmet. De to Ting maa den ærede Forslagsstiller